

tillidsfætte Landbolovgivning. Jeg troer, at Diebliffet til en saadan Offentliggjørelse, som den ærede Rigsdagsmand fra Langeland (J. N. Hansen) har ønsket, er meget belejligt, fordi Godseierens Ret til at erholde Bevilling efter Pl. af 9de Marts 1838 nu er bortfalden. Saadanne Bevillinger kunde man maaſkee ſige fordredes ſom Noget, der var hjemlet i Lovgivningen, ſaa at deres Offentliggjørelse ikke behøvedes; men ſaadanne Bevillinger gives jo ikke længere, efter at Loven af 4de Juli 1850 er udfommen. Det har da ogsaa viiſt ſig, ved Anvendelsen af Loven af 1850, at diſſe Bevillinger have været ganſke overordentlig i Godseierens Faveur; thi det er ikke blot en Præmie, de have ſaaet ved Bønderjords Inddragelse under Hovedgaarde, ſom har været en Følge af Beſtemmelſerne i Pl. af 1838, men de Høveriafløsninger, ſom ſenere have fundet Sted ved Commiſſions Kjendelſer, have næſten overalt viiſt, at Høveriet, hvor det er blevet frivilligt afløst i Genhold til Loven af 1838, er blevet betalt meget høiere, end det blev betalt ved Commiſſions Kjendelſer efter Loven af 1850, ganſke naturligt, fordi man før Loven af 1850 ikke erkjendte det rigtige Princip for Afløsningen. Naar Forordningen af 1838 anvendtes, ſaa blev nemlig Høveriet i Almindelighed beregnet, ikke efter den virkelige Nytte, man antog det gav Godseieren, men efter den Skade og det Tab, det forvoldte Faſteren, hvorimod der i Loven af 1850 blev gjort et ganſke andet Princip gjældende. Men, naar der nu ikke er andre Bevillinger tilbage end ſaadanne, ſom maa ansøges af Godseierne ſom en Råde, ſaa veed jeg ikke, hvad der ſkulde være i veien for at kundgjøre dem, og det er derfor, jeg ſkal tillade mig at rette en Opfordring til den ærede Indenrigsminister om, at den Begjæring, ſom Interpellanten har ſtillet, maa blive efterkommet i det ſørſt mulige Omfang.

Indenrigsministeren: Jeg har ingenlunde ſagt, at Opfyldelsen af de Begjæringer, der nu ønskes ſkulde være forbunden med overordentlig ſtor Vanſkelighed. Naar jeg talte om den ſtore Vidtløftighed, var det med Henſyn til det fremsatte Forſlag i dets oprindelige Skikkelse, hvor der ikke var ſat nogle beſtemte

Grændſer derfor, og ſom altsaa maatte medføre ſtor Vidtløftighed. Efter at man nu, ſom det ſynes, blot attraaer en Bekjendtgjørelſe af de Bevillinger, ſom ere givne i Genhold til Placaten af 9 Marts 1838, ſaa er Opgaven langt mere begrændſet; men jeg har imidlertid ikke drifftet mig til at give noget Løfte derpaa, førend jeg nærmere har havt Leilighed til at underſøge Sagen, hvortil der forhen ikke har været nogen Opfordring. Jeg troer, at man meget heller maa gribe til den Offentlighed, end at gaae ind paa det Forſlag, ſom en æret Taler har gjort, om at man ſkulde opfordre Hændehaverne af ſaadanne Bevillinger til at komme frem dermed, thi foruden at det vilde være noget Beſynderligt, ſaa vilde det ikke føre til Maalet uden ved Hjælp af en ny Lov, ſom maatte gaae ud paa, at, hvis de ikke meldte ſig inden en vis Tid, ſkulde de have deres Bevilling forbrudt; men dertil forekommer der mig ikke at være tilſtrækkelig Anledning. Den ærede Taler, ſom nu ſatte ſig, indblandede i denne Sag mangſoldige andre Forhold, ſom vare ganſke udenfor den ſtillede Foreſpørgſel, og jeg ſkal derfor ikke her indlade mig derpaa.

J. N. Hansen: Det er blot for at forebygge enhver Misforſtaaelse, at jeg endnu tillader mig at yttre, at det ikke alene er min Mening at ſaae en Offentliggjørelſe af de Bevillinger, der have været givne i Genhold til Placaten af 1838, men det er min Mening at ſaae Offentliggjørelſe af alle de Bevillinger, der ere udfædte, og ſom endnu ikke ere bragte til Udførelſe, hvad enten de ere givne iſølge Placaten af 1838, eller de ere ſtøttede paa hvilkeſomhelſt andre Grunde.

Indenrigsministeren: Der gives neppe Bevillinger uden ſaadanne, der ere ſtøttede paa Placaten af 9de Marts 1838.

Uſchering: Jeg troer, at den ærede Indenrigsminister vil finde et temmeligt betydeligt Forarbejde i denne Retning; thi, ſaaavidt jeg huffer, have vi ved tidligere Forhandlinger her i Rigsſagen ſaaet Oplyſninger, ſom netop gik ud paa diſſe Gjenſtande, ſaa at jeg troer, at Sagen i ſig ſelv ikke vil blive ſaa vanſkelig; men, ſiden jeg har taget Ordet, vil jeg tillade mig at henlede de ærede Miniſters Op-